

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.320/2013/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év március hó 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az adócsalás bűntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben az Egri Törvényszék 5.B.340/2011/71. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A II. r. vádlott vonatkozásában a számvitel rendje megsértésének bűntette helyesen az 1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont szerint minősül.

Az I. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 1 (egy) évre, a II. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti.

A börtönbüntetés végrehajtását I. r. vádlott esetében 2 (kettő), míg II. r. vádlott esetében 3 (három) év próbaidőre felfüggeszti.

Mindkét vádlott vonatkozásában mellőzi a közügyektől eltiltás mellékbüntetését és a fele rész letöltését követő feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezést.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a II. r. vádlott személyi okmányának száma helyesen: A., bejelentett lakóhelye D

A másodfokú eljárásban felmerült 19.040 (tizenkilencezer-negyven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az Egri Törvényszék az I. r. vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntettében (Btk. 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés), magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §) és számvitel rendjének megsértése bűntettében (Btk. 289. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont) állapította meg. Ezért őt, halmazati büntetésül, 3 év börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 3 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. A bíróság úgy rendelkezett, hogy az I.r. vádlott a börtönbüntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A II. r. vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntettében (Btk. 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés) és folytatólagosan elkövetett számvitel rendjének megsértése bűntettében (Btk. 289. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont) állapította meg. Ezért őt halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 3 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. Esetében is úgy rendelkezett a bíróság, hogy a börtönbüntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett a járulékos kérdésekre vonatkozóan is.

Az elsőfokú ítélet ellen a távollévő az I.r. vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, míg a II.r. vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.689/2013/1. számú átiratában a bejelentett fellebbezések elutasítását és az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta mindkét vádlottal szemben. Átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárás keretében a felderítési kötelezettségét maximálisan teljesítette, és maradéktalanul eleget tett indokolási kötelezettségének is. E tevékenysége eredményeként mérlegeléssel megalapozott tényállást állapított meg.

Az ügyészi álláspont szerint éppen ezért az I.r. vádlott védőjének a felmentésre irányuló fellebbezése a bizonyítékok felülmérlegelését jelentené, amely a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre. Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekmények jogi minősítése is törvényes.

Ugyancsak helyesen tárta fel az enyhítő és súlyosító körülményeket, azonban a kiszabott büntetés mindkét vádlott esetében inkább enyhének, sem mint eltúlzottnak tekinthető, ezért a büntetés enyhítésére lehetőséget nem látott.

Mindezek alapján a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést módosított tartalommal, a kiszabott büntetés enyhítése végett tartotta fenn. Álláspontja szerint bár az elsőfokú bíróság hiánytalanul sorolta fel a vádlottal szemben értékelhető enyhítő körülményeket, azonban azokat nem a súlyúknak megfelelően vette figyelembe. A védő érvelése szerint az eljárás során az I.r.vádlott részbeni beismerő vallomást tett, amelynek értékelése elmaradt, továbbá sokkal

nagyobb súllyal kell figyelembe venni a jelentős időmúlást, valamint a vádlott büntetlen előéletét is.

Összességében indítványozta, hogy a bíróság a kiszabott büntetést oly mértékben enyhítse, hogy a büntetést az I.r. vádlott esetében fel lehessen függeszteni. A védő álláspontja szerint az I.r. vádlott eddigi életvitele alapján a büntetési célok felfüggesztett szabadságvesztéssel is kellőképpen elérhetők.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az enyhítésért bejelentett fellebbezést változatlanul fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által a kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos. Érvelése szerint figyelembe kell venni, hogy a II.r. vádlott lényegében egy stróman volt, aki tudta, hogy a gazdasági társaság mivel foglalkozik, részt is vett annak a tevékenységében, eljárta az APEH-nél, azonban a tevékenységgel elért haszon nem a II. r. vádlottnál realizálódott. A védői álláspont szerint esetében a speciális prevenció tekinthető elsődlegesnek, így a kiszabott szabadságvesztés enyhítését és annak felfüggesztését indítványozta.

A II.r. vádlott a nyilvános ülésen tett felszólalásában megváltozott személyi körülményeiről nyilatkozott. Elmondta, hogy élettársa egy hónapja meghalt, időközben a munkahelyét elvesztette, jelenleg közmunka keretében 50.400 Ft-os jövedelemmel rendelkezik. Beszámolt arról is, hogy egészségi állapota megromlott, tavaly műtéten esett át, azonban azt a közeljövőben meg kell ismételni. A cselekménnyel kapcsolatban hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárás során esélye sem volt arra, hogy megvédje magát, hiszen az I.r. vádlottal sem annak testvérével nem szembesítették, így nem tudta kellő módon bizonyítani, hogy az ő fő célja lényegében a gazdasági társaság megszüntetése volt, amelyet azonban nem tudott végrehajtani.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezések alaposnak bizonyultak.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során a vádlotti és védői fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. Az elsőfokú ítélet 14. oldalán megjelölt bizonyítékok kirekesztésére törvényesen került sor, ugyanakkor az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat maradéktalanul feltárta, azokat egyenként és összességében is körültekintően értékelte, mérlegelte.

Az eljárása során megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás így a vádlottak tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így azt mindössze a II.r. vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján a személyi körülményeire vonatkozóan szükséges kiegészíteni az alábbiak szerint:

A II.r. vádlott élettársa egy hónappal ezelőtt elhunyt, jelenleg egyedül él. Állandó munkahellyel nem rendelkezik, jelenleg közmunka keretében 50.400 Ft-os jövedelme van. A II.r. vádlott egészségi állapota megromlott, a közeljövőben műtét elvégzésére kerül sor.

Az ekként kiegészített elsőfokú ítéleti tényállás már minden tekintetben megalapozott, így irányadó volt a másodfokú eljárás során.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapította a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének maradéktalanul és példamutatóan tett eleget. Részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat és miért fogadott el, illetve melyeket és milyen indok alapján vetett el.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban irathűen és helytállóan rögzítette, hogy az I.r. vádlott védekezését egyértelműen megcáfolta a tanú1 vallomása, az igazságügyi írásszakértői, valamint adó- és könyvszakértői vélemény, valamint az egyéb okirati bizonyítékok is. Helyes ténybeli következtetéssel rögzítette az elsőfokú bíróság azt is, hogy az I.r. vádlott tudott a gazdasági társaság tényleges működéséről, gazdasági tevékenységéről, és nyilvánvalóan tisztában volt azzal is, hogy a tevékenység után adófizetési kötelezettség terheli a társaságot, vagyis adóbevallás benyújtása szükséges, melyről nem gondoskodott.

Az elsőfokú bíróság által rendkívül részletesen értékelt okirati bizonyítékok és a szakértői vélemények alapján ugyancsak helyes következtetéssel állapította meg, hogy a gazdasági társaság tevékenységért felelősséggel tartozik a II.r. vádlott, aki annak ellenére, hogy áfát is tartalmazó számlákat állított ki a gépkocsik értékesítése során azonban az adóbevallás elkészítéséről, illetve elkészíttetéséről nem gondoskodott és könyvelési tevékenységet sem végzett.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy sem az I.r. vádlott, sem pedig a II.r. vádlott a büntetőjogi felelősségét nem érinti az a körülmény, hogy az időközben elhalálozott a tanú2-nek milyen ténylegesen szerepe volt a cég működtetésében.

Miután mindkét vádlott különböző időszakokban a társaság egyetlen és kizárólagos vezető tisztségviselőjeként működött, ezért szükségszerűen tisztában voltak a társaság valódi működésével, így tévedés lehetőségére alappal egyik vádlott sem hivatkozhat.

A másodfokú bíróság mindezek alapján mind az I.r., mind a II.r. vádlott tekintetében bizonyítottanak látta a terhükre rótt cselekmény elkövetését.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság mind az I.r., mind pedig a II.r. vádlott büntetőjogi felelősségére.

Az időközben hatályba lépett 2012. évi C. törvény alapján a Btk. 2.§-ára tekintettel vizsgálnia kellett a másodfokú bíróságnak, hogy az elkövetéskori, vagy jelenleg hatályos Btk. rendelkezései biztosítanak-e kedvezőbb elbírálást a vádlottak számára. E vizsgálódás során megállapította, hogy a vádlottak cselekménye a 2012. évi C. törvény 396.§ (1) bekezdés a) pontja, (4) bekezdés a) pontja és (5) bekezdés b) pontja szerint minősülnének az üzletszerűsége tekintettel, így a cselekmény büntetési fenyegetettsége az öt évtől tíz évig tartó büntetési tételre tekintettel súlyosabb, mint az elkövetéskor hatályos Btk. esetében volt.

Megállapítható ezen túlmenően az is, hogy az enyhítő szakasz alkalmazására vonatkozó jelenleg hatályos rendelkezések is szigorúbbak.

Ezért az elkövetéskori törvényi rendelkezéseket figyelembe véve megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a cselekményeket helyesen minősítette, ugyanakkor korrigálni kellett a II.r. vádlott vonatkozásában a számvitel rendjének megsértése büntettére vonatkozó jogszabályhelyet, mivel az helyesen a Btk. 289.§ (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdés b) pontja szerint minősül.

Az elsőfokú bíróság lényegében hiánytalanul sorolta fel a vádlottak javára és terhére értékelhető bűnösségi körülményeket, azonban azokat a másodfokú bíróság megítélése szerint nem értékelte helyesen. Nyomatékosabban kell ugyanis figyelembe venni mindkét vádlott esetében az elévüléshez közelítő időmúlást, a büntetlen előéletet, azt, hogy az eredmény tekintetében eshetőleges szándék állapítható meg és a II.r. vádlott esetében a megromlott egészségi állapotát. Ugyancsak jelentőséget kell tulajdonítani az elkövetés időtartamának is, amely az I.r. vádlott esetében lényegesen rövidebb, mint a II.r. vádlott esetében.

A másodfokú bíróság mindezek alapján a belső arányosítás követelményeire is figyelemmel az I.r. vádlott vonatkozásában lehetőséget látott a Btk. 87.§ (2) bekezdés c) pontjának alkalmazására, így vele szemben a szabadságvesztés mértékét 1 évben határozta meg, míg a lényegesen hosszabb elkövetési időre tekintettel a II.r. vádlott esetében a szabadságvesztést 2 évre mérséklésére.

Indokoltnak találta a másodfokú bíróság a vádlottak eddigi életvitele és büntetlen előélete alapján a Btk. 89.§ (1) és (2) bekezdésének alkalmazását is, melynek alapján a az I.r. vádlottal szemben a kiszabott büntetést 2 évre, míg a II.r. vádlott esetében 3 évre felfüggesztette.

A fentieknek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján mind az I.r. vádlottal, mind pedig a II.r. vádlottal szemben a büntetések vonatkozásában megváltoztatta, a II.r. vádlott vonatkozásában a számvitel rendjének megsértése büntettének jogszabályi felhívását helyesbítette és korrigálta az időközben megváltozott személyi igazolvány számát is. Egyebekben az elsőfokú ítéletet mindkét vádlott vonatkozásában helybenhagyta.

Tekintettel arra, hogy a vádlotti és védői fellebbezések a másodfokú eljárásban eredményre vezettek, ezért az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozóan a Be. 382.§ (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2014. év március hó 21. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.

Nándor sk.

előadó bíró

dr. Németh

bíró

Az Egri Törvényszék 5.B.340/2011/71. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.320/2013/9. számú ítéletében írt változtatással mindkét vádlott vonatkozásában 2014. év március hó 21. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2014. év március hó 21. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő